

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder. — Het nadrukken van de inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Drs D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Amsterdam; Mr Dr J. Meulink, Enschede; Drs H. M. Mulder, Kampen; Rudolf van Reest; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Grootegast; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen; voor medewerkers: rechtstreeks aan hen of aan de administratie.

Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V., Goes. Tel. 2424 — Postrek. Nummer 406040 ten name van „DE REFORMATIE“, GOES.

Abonn.: f 4.50 per halfj., buitenl. f 11,— per jaar; losse nummers 20 cent, alles bij vooruitbetaling. Advertentiën: 20 cent per m.m.

INHOUD: Hoofdartikel: De kerk en haar diensten, 6. — Uit de Schrift: De vrede Gods, die het hart bewaart (Philipp. 4:7). — Op en om 't kerkplein: Wet en Evangelie. — Kerkelijk leven: Zandhoop of gelei?, 1. — Schorsingsgronden ds W. G. F. v. Herwijnen. — Verspreiding. —

Orgel-offer. — Vakwetenschap en Praktijk: Chr. geneeskunst en Buchmanbeweging, 3. — Literatuur en Kunst: 't Is mijn broeder. — Stemmen uit onze kerken: Prof. Dr G. C. v. Niftrik en de V.U. — Gezinsleven. — Groninger Brieven. — Perschoon. — Kerknieuws.

wanneer het organisatorisch vrij is van binding aan een zekere plaats en aan zekere personen, daarom en daarmee ook vrij is van dezen geest van afval. Het kwaad ligt heel diep. We kijken zoo licht naar Kampen of Groningen of Enschede als centrale plaatsen in ons kerkelijk leven. En we kijken zoo licht naar leidinggevende mensen. En zoo gemakkelijk sluipen binnen het kwaad dat in de kerk van Korinthe gevonden werd: Ik ben van Paulus en ik ben van Apollos (1 Cor. 1, 3). Daarin openbaart zich een zondige binding aan personen. De leden der kerk van Korinthe binden zich aan de personen van de ambtsdragers, en niet aan het door hen ambtelijk verkondigde Evangelie. Die ambtsdragers zijn verschillend in allerlei opzicht, maar het door hen verkondigde Evangelie is eenle. Apollos was een welsprekend man (Hand. 18:24), Paulus kwam niet met uitnemendheid van woorden (1 Cor. 2:1). De een hield het met den een, de ander met den ander. Maar Paulus komt daartegen fel in het geweer. De ambtsdrager mag niet gesteld worden boven het Evangelie dat hij bekleedt. En er mogen geen partijschappen zijn die zich groepeeren rond den eenen en den anderen ambtsdrager. Paulus en Apollos staan niet tegenover elkaar, maar zij zijn Gods medewerkers, d.w.z. zij zijn Gods samenwerkers, ambtsdragers van God die met elkander samenwerken in denzelfden arbeid (1 Cor. 3:9). En men houde hen beiden en ook de andere verkondigers van het Evangelie voor dienaars van Christus en uitdeelaars van de verborgenheden Gods (1 Cor. 4:1). Men zie dus niet op den ambtsdrager, of hij welsprekend is of niet welsprekend, of hij vlot is dan wel stug van karakter, of hij gemakkelijk is dan wel stroef in den omgang, teneinde dan van daaruit de verschillende ambtsdragers tegen elkander uit te spelen, en zichzelf met zijn kerkelijk leven en zijn houding in het kerkelijk leven te binden aan den eenen ambtsdrager tegenover den anderen. Maar men zie of de ambtsdrager getrouw is in het uitdeelen van de verborgenheden Gods, d.w.z. de schatten en weldaden van Gods Koninkrijk, die eertijds verborgen waren in de wereld, maar in de nieuwtestamentische bedeeeling voor de wereld openbaar zijn geworden door de verkondiging van het Evangelie. En men binde zich dan aan dat Evangelie van den Heere Jezus Christus.

Aan deze zonde van personalisme maken we ons licht schuldig in het kerkelijk leven, zoowel gemeentelieden als ambtsdragers. Wanneer ambtsdragers de gemeentelieden zoeken te winnen voor hun persoon, ook al is het met de bedoeling om ze langs dien weg hoe langer hoe meer te winnen voor het Evangelie, dan is dat een zondige instelling op het ambt. En wanneer gemeentelieden ambtsdragers waardeeren vanwege de aangenaamheid van persoon en karakter, vanwege vlotheid en soepelheid in den omgang enz., dan is ook dat een zondige instelling ten aanzien van het ambt. Tot schade van het geloofsleven en het kerkelijk leven! Want, valt zulk een bemind ambtsdrager weg, dan verslapt ook de binding aan de kerk des Heeren.

Is de instelling op het ambt zuiver, bij ambtsdragers en gemeente, dan komt er hoe langer hoe meer binding aan den Heere Christus en Zijn Woord en die binding zal blijven, ook al vallen ambtsdragers weg.

De kerk is niet gebonden aan bepaalde plaatsen of bepaalde personen, zij is gebonden aan den Heere Jezus Christus, haar Heer en Hoofd in den hemel. En onder dien hemel is zij verspreid en verstrooid door de geheele wereld.

9. Niet een organisatorische eenheid vormend, maar nochtans te zamen gevoegd en ver-

De kerk en haar diensten (Art. 27 N.G.B.)

HOOFDARTIKEL

VI. WIJ GELOOVEN EN BELIJDEN EEN KERK

„VERSPREID EN VERSTROOID DOOR DE GEHEELE WERELD“

Het Jeruzalem van Paulus' dagen heeft Christus. Die de vrijheid heeft aangebracht, niet aanvaard. Jeruzalem is blijven hangen in de omtuiningen van de Sinaïetische bedeeeling. Jeruzalem blijft hangen in de schaduwen. En daarom is dit Jeruzalem nu op één lijn komen te staan met Hagar, de slavin. Een van de dingen, waarin dat uitkomt, is, dat men het aardse Jeruzalem, die geografisch bepaalde plaats, blijft beschouwen als centrum der kerk.

Maar, zoo zegt Paulus, Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. Wij zijn niet gebonden aan het aardse Jeruzalem, met al wat daarmee samenhangt, wij zijn als nieuwtestamentische kerk niet nationaal bepaald, wij zijn wereldkerk. En ons centrum is niet aardse-geografisch aanwijsbaar, maar ons centrum is in den hemel, waar Christus is zittende ter rechterhand Gods. Wij zijn wereldkerk. En daar is geen plekje ter wereld waarvan men zeggen kan: Hier zijn we geografisch dichter bij het centrum der kerk. Overal ter wereld is men even ver van het centrum af en overal is men er even dicht bij. Want dat centrum is boven.

Het Jodendom heeft zichzelf gebracht in de positie van Hagar en Ismaël. Hagar kon roemen in haar natuurlijke krachten, in haar natuurlijke vruchtbaarheid als vrouw, zoodat zij Abraham een zoon baarde. En Ismaël kon roemen op diezelfde natuurlijke krachten, die hem hadden voortgebracht, zoodat hij Abrahams zoon was lang voordat Izak geboren werd.

En zoo roemde het Jodendom in zijn natuurlijke geboorte uit Abraham: Wij zijn Abrahams kinderen! (Matth. 3:9), en het meende vanuit die natuurlijke geboorte recht te hebben op de schatten en weldaden van Gods koninkrijk, boven de heidenen, die niet konden zeggen: wij hebben Abraham tot een vader. Maar gelijk Izak, door de belofte geboren, als zoon van Abraham gerekend werd, met voorbijgang van Ismaël, zoo worden in Paulus' dagen de heidenen gerekend als kinderen van Abraham, met voorbijgang van de Joden; de heidenen, die geen betrekking hebben op het aardse Jeruzalem, de nationale hoofdstad der nationale kerk, maar die betrekking hebben op het Jeruzalem, dat boven is, omdat Christus daar woont, door Wien zij Abrahams zaad zijn en naar de belofte erfgenamen. En gelijk de heilige linie zich voortzet in Izak en niet in Ismaël, zoo zet de kerk zich voort niet in het Jodendom maar in de nieuwtestamentische kerk die vergaderd wordt uit alle volken.

Ook de binding aan personen is in Israël niet vreemd. Voor de ambtelijke bediening in den tempel was men aangewezen op den stam van Levi. Maar ook in dit opzicht heeft men in Israël, wat de massa betreft, de vervulling in Jezus Christus niet gezien. Het afvallige Levietische priestergeslacht heeft zich krampachtig vastgeklemd aan zijn ambtelijke positie, zonder te be-

seffen, dat het priesterschap naar de ordening van Aäron moest overgaan in het priesterschap naar de ordening van Melchizedek. Getrouwe ambtsbediening zou juist met zich hebben meegebracht dat de Levietische priesterschap het veld geroofd had voor den zooveel beteren priester van een zooveel beter verbond. Maar het ging Kafas en de zijnen niet om getrouwe ambtsbediening, het ging hun om handhaving van zichzelf. En daarom brachten zij Jezus ter dood. Het was hun nut dat één mensch stierf voor het volk, in plaats dat het geheele volk verloren ging. Zouden zij Jezus laten geworden, dan zouden de Romeinen komen en wegnemen hun plaats en hun volk (Joh. 11:50, 48). Maar plaats en volk moesten juist worden weggenomen. Stad en tempel hadden langzamerhand afgedaan als heilige plaatsen, en het volk Gods zou spoedig zich gaan uitbreiden buiten Israël. Dat moest zoo naar Gods raad. Maar waar de Levietische priesters als ambtsdragers van de Sinaïetische bedeeeling moesten verdwijnen, om plaats te maken voor den grooten ambtsdrager Jezus Christus, daar hielden zij aan hun positie vast en trachtten zij Jezus te doen verdwijnen. De kerk werd zoo opgehangen aan de personen van de Levietische priesters.

Welnu, later in de kerkhistorie vinden we deze zelfde dingen terug in de opnieuw afgevallen — en dan Roomsche geworden — kerk. Daar is binding aan een aardse hoofdstad, een aardse centrum. Rome is de heilige stad. Het centrum der kerk is aardse-geografisch bepaald: hoe dichter bij Rome, hoe dichter bij God! En daar is binding aan bepaalde personen, aan den paus en aan de gansche geestelijkheid. Rome ziet niet, dat de Heere het adres der kerk kan veranderen. En Rome ziet niet, dat de Heere vervallen kan verklaren van het ambt. De paus zegt dat hij opvolger is van Petrus. Hij trekt een lijn van successie. Maar Rome ziet niet dat het niet zit in die uiterlijke lijn van successie, maar in getrouwe ambtsbediening door bewaaring van het Woord des Heeren. Niet waar Rome vastgehouden wordt is de kerk, maar daar waar 't Woord bewaard wordt. En niet waar een uiterlijke ambtelijke opvolging van Petrus valt aan te wijzen is het ambt, maar daar waar het fundament van apostelen en profeten in getrouwheid bewaard wordt.

Telkens weer ontmoeten we dezen afval in de historie der kerk. In 1816 heeft koning Willem I aan de kerk een aardse centrum gegeven (Den Haag, zetel van het kerkbestuur), en een aardse hoofd (de algemeene synode). Zoo is wederom ingevoerd de binding aan een zekere plaats en aan zekere personen.

En in onze dagen hebben we wederom beleefd, dat die koers ingeslagen werd: centrale regeling van het kerkelijk leven door een landelijke synode als landelijk bestuur. Zelfs „berwaarden“ hebben wel gezegd: Er moet tenslotte toch één bepaalde instantie zijn die het te zeggen heeft! Ja, die instantie is er. Maar zij is niet hier op aarde. Zij is in den hemel. Wij hebben onzen bisschop (opsiener) in den hemel (1 Petr. 2:25, art. 31 Ned. Gel. Bel.).

Nu moeten we niet denken, dat het kerkelijk leven,